

AI Dnes je samozrejmosťou, že cestujeme autami. Netreba veľmi pripomínať zručnosť a skúsenosti vodičov. Avšak najdôležitejšou súčasťou vedenia vozidla je vždy pozornosť, sústredenosť a bdelosť. Veď stačí malá nepozornosť a do cieľa sa nemusíme dostať.

KE Posledná veta dnešného úryvku z evanjelia podľa Marka znie: „A čo hovorím vám, hovorím všetkým: Bdejte!“

DI V dnešnom úryvku sa tri krát opakuje slovo bdejte. To je v evanjeliách vždy znakom obrovskej dôležitosti učenia. Ježiš používa podobenstvo o vrátnikovi. Ten musí byť stále v strehu, aby bol pripravený kedykoľvek privítať svojho pána. Služba vrátnika je namáhavá práve tým, že musí zostať stále v strehu. Jeho služba je neustála pozornosť, stále bdenie. Latinský výraz *attentio* – pozornosť je odvodený od slovesa *ad-tendere*, teda “napínať” alebo „smerovať k“ niečomu. Tu sa nemyslí len na pozornosť mysle, ale tiež srdca a vôbec celého života. Na inom mieste v Svätom Písme nás slovami svätého Petra Boh upozorňuje: „Budte triezvi a bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral. Vzoprite sa mu, pevní vo viere.“

PAR Veriaci kresťan si má v živote vytvárať vo svojom vnútri akéhosi pomyselného vrátnika, ktorý ho bude chrániť od najväčšieho Zla: tým je diabol a hriech. Dôležitou súčasťou tejto bdlosti je stály duch pokánia, ku ktorému Ježiš povzbudzuje neustále. A tu sa dostávame k nástroju ducha pokánia. Tým je samozrejme aj sviatosť pokánia, zmierenia, ľudovo spoveď. KKC 1420-21 hovorí: „Sviatosťami uvádzania do kresťanského života človek dostáva nový život v Kristovi. Tento nový život Božieho dieťaťa môže zoslabnúť, ba možno ho aj stratiť hriechom. Pán Ježiš Kristus, lekár našich duší i našich tiel, chcel, aby jeho Cirkev mocou Ducha Svätého pokračovala v jeho diele uzdravovania a spásy. To je cieľ dvoch sviatostí uzdravenia – sviatosti pokánia a pomazania chorých.“

Na mieste je otázka: „Prečo praktizovanie sviatosti pokánia nevedie mnohých veriacich k duchovnému uzdravovaniu? Na túto otázku hľadá odpoveď aj Poľský jezuita P. Józef Augustyn v knihe *Kde si, Adam?* Voľne ho citujem: „Mnoho veriacich má právnický prístup k spovedi. Sviatosť pokánia sa zdá byť hlavne súdnym procesom, pri ktorom je hriešnik v pozícii obžalovaného a kňaz v pozícii sudcu zastupujúceho Boha. V tomto chápaní vôbec nie je zdôrazňovaná Božia láska a milosrdenstvo, ale len zločin a trest.“ Podobný zážitok opisuje aj P. Zamkovský v knihe *7 krokov k dobrej spovedi*: „Raz ma po spovedi prekvapila jedna žena. Chcel som ju ešte v krátkom rozhovore povzbudiť, že Boh rád odpúšťa, že jeho milosrdenstvo je nekonečné a zadarmo. Ona na to reagovala slovami: - Páter, ja som sudkyňa a viem, že každý zločin si zaslúži trest. Keby ste mi za moje hriechy dali cez ústa, úplne spokojne by som to prijala. Pre mňa je väčším trestom, keď vravíte, že je to

zadarmo. – Inými slovami – kajúcnik ide na nepríjemný súd – spoveď, obviní sa pred sudcom – kňazom, ten mu udelí trest, ktorý si po spovedi odpyká a je vybavené. Takto to môže ísť dokola mesiace, roky, ba celý život. Neprináša to žiadne kýžené uzdravenie. P. Augustyn ponúka správny postoj: „Nie v právnickom, ale v osobnom prístupe ku sviatosti zmierenia zažívame Boha predovšetkým ako milujúceho Otca, ba viac milujúce spoločenstvo osôb – Otca, Syna a Ducha Svätého. Takto je človek vnímaný Bohom ako osoba /nie zločinec/, ktorá je stvorená zo vzťahu lásky od Boha a pre vzťahy lásky s Bohom. Hriech sa chápe ako prerušenie a narušenie osobného vzťahu lásky medzi Otcom a dieťaťom. Spoveď má viesť hriešnika k stálemu obráteniu, teda stálemu bdeniu, aby skvalitňoval, zlepšoval svoje vzťahy lásky. Ide o nápravu vzťahu.“ Dodám, že v takomto procese bdenia je veľmi dôležité predsavzatie aké kroky urobíme, aby sme zlepšovali vzťahy. Tu platí múdrosť – človeče pomôž si aj Boh ti pomôže. Takto potom naozaj zakúsime sviatosť zmierenia v tej najväčšej hĺbke ako sviatosť uzdravovania. Preto často pri spovedi kladiem otázku: „A v čom ste sa polepšili od ostatnej sviatosti pokánia?“ Najčastejšia odpoveď je: „Snažím sa.“ To však nie je odpoveď na moju otázku, lebo tá je namierená práve na to, či sa niečo v kajúcnikovi uzdravilo vo vzťahoch. Ak ja nič neurobím, tak Božia milosť nemá možnosť uzdravovať.

MY Sv. František Saleský často hovoril, že každá matka prejavuje vzťah lásky k dieťaťu tromi spôsobmi: kŕmi ho, čistí ho a neustále napráva. Podobne aj Matke Cirkvi dal Boh poslanie, aby svoje deti v krste očisťovala, v Eucharistii kŕmila a v neustálom procese pokánia napravovala.

Keď som na Morave pripravoval tretiakov na Eucharistický život, ktorý nazývame prvé sväté prijímanie /pre mnohým často aj posledné/, tak som ich učil, aby vo sviatosti zmierenia na začiatku vždy najprv povedali aké mali predsavzatie a v čom sa polepšili. Bolo úžasné, keď potom prichádzali pravidelne mesačne a hovorili ako sa podarilo zlepšiť to, či ono. Tie deti boli nadšené, radi vyznali aj poklesky, ale s víziou, že zase sa budú môcť v niečom polepšiť, teda uzdraviť. Dokonca tým ovplyvňovali aj svojich rodičov. Láska tu vyhrávala nad chladom právnej spravodlivosti.

ADE Začíname nový cirkevný rok. Na nový rok si dávame predsavzatie. Povzbudzujem vás. Prečítajte si stať z KKC o sviatosti zmierenia. Ak je to ťažké, odporúčam knihu od Vinnyho Flynnna *7 tajomstiev svätej spovede*. Ak odhalíme krásu a hĺbku tejto sviatosti, môže to radikálne zmeniť náš život. Už nebudeme musieť k sudcovi, ale k milujúcemu Otcovi, ktorý nad nami s láskou bdie, aby sme aj my bdeli a tak sa k nemu raz dostali. Amen.